Sumonyi Zoltán

Példabeszéd a magukat megalázókról

(Lukács, 14, 7-14)

Gömöriéknek: Marinak és Gyurinak, baráti szeretettel

Lakodalmi asztal
Étellel, itallal
Megrakodva roskadozik, –
Vendéget marasztal.

Kell is a sok étel,
Nagy asztal, sok székkel;
Hivatalos a rokonság,
Abban nincs kivétel.

Hanem ahogy sorra
Érkeznek a torra,
Mintha mind a főhelyekre
Hivatalos volna.

Leülnek előre,
Meg az asztalfőre;
Hosszú útról érkezők csak
Állnak, hátradőlve.

Körülnéz a gazda
(A vőlegény apja),
„Hol van az én ipam-uram?" –
Szeme azt kutatja.

Meglátja a falnál,
Elhúzódva ott áll,
Se asztala, se egy széke.
Kezében a nagy tál.

Felhorgad a gazda:
„Huss, apraja-nagyja!
Menjetek csak gyorsan hátrább,
Ott a lóca, padka!

Nászuram meg szépen
Mellettem a széken!
Aki magát megalázza,
Az az én vendégem!

S aki magát tolja
Mind magasabb polcra,
Viselje, ha megalázzák,
Ha koppan az orra!”

Megjelent: Parnasszus, 2012. nyár